

Když už ten sobotní den stál za kulový, rozhodla jsem si ho narovnat s večerem.

A pustila se do výroby adventních věnců na neděli. A taky jsem si připravila větve do váz, abych si je v neděli už jen čistě ozdobila. K tomu jsem si ale nejdřív potřebovala roztrždit ten pytel větví, který jsme týden předtím přivezli z chalupy. To je vám vždycky takovej nadlidskej úkol..... který větve jsou dostatečně krásný a vhodný do těch váz... který nechat na tvorbu věnců... a co si nechat do truhlíku a květináče na balkon. Nikdy nemám dostatek větví a rozhodnout se, co s kterou z nich je děsný sudoku ☐ .

Abych to měla jednodušší, měla jsem k tomu tentokrát zahraniční poradní sbor. Jeden asistent až z Hungárie a jedna asistentka z Germánska. To byli teda ti praví ☐ Vezmete větev a ta musí následně projít náročným schvalovacím procesem celého poradního sboru a až pak se můžete rozhodnout, co s tou konkrétní haluzí budete dělat. Dát na hromádku vázy? Ne, ta není dostatečně pěkná, asi ji dáme k věncům... ale zase má takovej tvar, že by mohla dělat tu základnu ve váze, kdyby se to tam šikovně zapíchal, ty okolní větve, vypadalo by to jako stromek.... Takže vázy, nebo věnce.... ?

“Ukaaa?” nastrčí se flekatá hlava “Hele, nestrkej tam tu makovici, nevidim co dělá, uhni!” přetlačuje se ta zrzavá. “Sakra, uhněte voba! Vy poradci! A víte co? Jedte do kůchně, venku jste byli, zívete tady, koukejte dělat precliky a spát” . Odvedu je tam, počkám, až na pelíšku vytvořej dva vzhledný precliky a jdu zpátky k větvím. “Co sem to sakra chtěla? Jo, aha, dát tu větev k těm, co patří do truhlíků.” A je rozhodnuto ☐ .

Než si loknu kafe, už jsou ty dva mameluci zpátky a zas se hrnou do práce, hňápou kolem mě, všude strkaj ty svý zvědavý šňupáky a jak já nebohá se mám pak rozhodovat?? No nakonec to nějak potřídím, hromádku truhlíkovou rovnou vyhodím v pytli zpátky na balkon, hromádku věncovou si dám stranou a hromádku vázovou rovnou jdu naaranžovat. Aranžování květin je zřejmě vhodný hobby i pro Tupofleky, takže najednou zas vidim flekatě, neb se mi sem opět nasáčkovala a čučí, co dělám. Ustřihnu tlustej konec větve a chvíli s ním Flekatici zlobím, zubí se, že je to dobrá zábava a nakonec se usalaší s kusem větve na pelechu, aby zjistila, že ta čerstvá smůla na zubech nejní nic moc a dělá ftipný ksichy. Když po stopadesátý přerovnam větve ve vázách, jsem konečně spokojená a odnesu je vedle do pokoje. Zítra odpolko, jak když najdu.

A! Přichází fáze lidový tvořivosti. Na balkoně už čekají hezký čtyři korpusy na věnce, vyrobený minulej týden z břechťanu. Pěkně deku na stůl, otevřít si Rulandský šedý, pustit si koledy, rozpálit plotnu na purpuru a jde se na to. Jooj, to mě to baví, baví, baví moc. Nikdy by mě to nenapadlo. Přišla jsem tomu na chuť tak před třema, možná čtyřma?? rokama. Teda takhle-vlastně kecám. První adventní věnec jsem si vyrobila kdysi dávno. Koupila jsem si tehdy slaměnej korpus a tavnou pistolí na něj nainstalovala žaludy, kaštiny a bukvice. Přivázala pěknou červenou mašli, zapíchala čtyři stojánky na svíčky a..... krása a navíc trvanlivá, páč to vydrží věky. No ale to jsem si myslela, že je můj vrchol. Nedovedla jsem si představit, že bych sama dokázala vyprodukovat klasickej adventní věnec z větví. Že bych to dokázala vzhledně spojit, aby se to nepodobalo výrobku žákyně třetí třídy. Třetí třídy neobecný, ale přímo pomocný školy ☐ ☐ .

Pak ale...když najednou zahrada začla nabízet spoustu výrobního materiálu... zadívala jsem se tehdá takhle s podzimem na břechťan a při kávičce zkusila v altánu vyrobit si na dveře chalupy něco jako věnec. Kupodivu z toho nevznikla nevzhledná koudel, ale skutečně věnec!!! Ozdobila jsem ho šípkama a jeřabinama a jéééé to je kráása. No a když to šlo s podzimním věncem..... co kdybych si z toho udělala základ pro věnec adventní a zkusila na to nějak nainstalovat ty větvíčky z jedlí, který hezky bujej u plotu? Když se mi je nepodaří přivázat, můžu je donutit ke spolupráci přinejhorším taky tavnou pistolí, ne???? Takže ostříháme, připravíme do pytlůch a odvezeme domů. No a povedlo se, ani nebylo zapotřebí tavný pistole!! Páč se rozhoduju vždycky na místě, neměla jsem tehdy ani vázací drátek, ale vystačila jsem si se zelenou nití. Povedly se mi tehdy ty věnce nádherný a byla jsem na sebe děsnej hrdobec. Největší radost ale udělal ten věnec mojí mámě. Asi proto, že jsem jinak na tyhle věci byla vždycky kopyto a ona měla radost i za mě, že se mi to povidlo. A hrdobec jsem na sebe teď už každej rok. A hrozně se na tuhle práci těším.

Nasuším si vždycky dopředu nakrájenej pomeranč, připravím si skořici, badyán, z pomerančový kůry si vykrájím hvězdičky, komety, stromečky a pak se do toho pustím. Letos jsem si to jela ve velkým. Nějak mě opět přepraly geny a já si vyrobila šest korpusů ☐ ☐ . Nevím na co šest, proč tolik? No neva, dva jsem podarovala lidem rukodělným, kteří ocenili, že mají základ pro tvorbu. No a zbývající čtyři? Tak jeden sídlí na vchodových dveřích. Druhej takovej macatej, ten bydlí na konferenčním stolku v obýváku. Tam roky bydlel ten žaludovo-kaštanovej, co má v sobě svícínky, a ten se teď přestěhoval z obýváku, kde teda roky bydlel, do kuchyně a dělá parádu tam. Třetí letošní věnec jsem si vzala do práce, kde

dělá vánoční atmosféru v mojí kanceláři spolu se stromečkem a další výzdobou. No a čtvrtý se nastěhoval k sousedce Danušce, tak jako roky předchozí, aby jí tam dělal radost. A moje rukodělný ambice tak byly naplněny. Jak se mi to povedlo, můžete posoudit sami:

No a v neděli, v neděli po vydatný procházce v polích, kam jsem vytáhla Talířovou, ze který v sobotu slezly páníčkoví kožní deriváty a díky jejím projevům propadl depresi, tak v neděli jsem se dala do vánočního šňoření našeho bytu. Bože lidi, to je vždycky taková veliká věc!! Musí se vytahat spousta krabic, roztrídít, co kam patří (loni jsem si konečně uvědomila tu skutečnost, že by nebylo marný to nacpat ne všechno dohromady, ale pěkně po místnostech do sáčků ☐ a pěkně si to tak zjednodušit, protože ten čas poslední dobou někdo fakt krade a každá minutka se leckdy hodí). Miluju to. Zase pustím koledy, podpálím tu purpuru (ve smaltovaným hrnku nehrozí, že by vzplanul celý byt, nebo takhle- nehrozí to tolik ☐), dáme si něco dobrýho k pití a já chodím bytem, rozvěšuju věcičky, otravuju Brtnika s tím, že sem nedosáhnu, tady taky ne, a ještě by to chtělo..... ☐ . A on mě zlobí s kde čím. Jako teďkonc. Věším závěs z šišek na lustr v obýváku a mám to vždycky tiip top, balancuju na špičkách. Ten začátek ještě pověsit jde, ale ten konec, když vám svítí lustr do gezichtu, jak u výslechu, to je příšerňácký. Hučela jsem, že my malý lidi, to máme hrozný, jak jsme malý a jak nám to nejde..... a doufala sem, že jako ty velký.... co? Že jako na základě neadresný prosby se aktivně zapojej. No joo, jasně, jsou hodný, jsou gentlemáni, takže to jdou pověsit. Ale!! Nevodpustěj si poznámky typu, že kdyby malý lidi nebyli líný, vzali by si židli, aby nemuseli furt ty velký votravovat!!! Chápte to??? Do malejch lidí vjede ďas a řeknou těm velkejm, co si vo nich myslej :D. A při tý příležitosti teda jdou a aspoň těm velkejm rukama odcloněj světlo lustru, aby jim to při věšení nesvítlo do gezichtu. A stojej tam jak idioti, protože ty velký lidi jim neřekli, že už to maj dávno pověšený!!!! Malý lidi jsou zvyklý, že jim to trvá dlouho, neuvědoměj si, že velký to maj ruk cuk a bavěj se tím, jak malý lidi tam ešče jak idioti stojej s rukama vzhůru. Asi chybělo, aby ně mě ešče mířil kvěrem nějakým ☐ ☐ .

Tvořivá sobota.

Když jsem dozdobila byt, hezky jsem ešče šla vyzdobit balkon. Do květníku napíchala větve ve tvaru stromečku, do truhlíku napíchala větve a pustila se do šňoření . Pěkně to šlo od ruky a když jsem pak po setmění na větvích rozsvítila světýlka, byla jsem maximalisticky

spokojená. Zbývalo už jen ozdobit vázu do kuchně a vázu do ložnice.

To je vždycky skorem jako zdobení stromečku a baví mě to děsivě. Jsem

prostě jako to malý dítě . Pak už jsem jen chodila bytem a zapalovala jednu svíčku za druhou. A jako poslední byla ta adventní na stole v kuchni. **VÁNOČKY MŮŽOU ZAČÍÍT!** Teda... začaly už!!!

P.S. Ten flekatej jeliman ohařskej už zjistil, že jéžišek byl nakupovat v Ikee a ve skříní.... jsou.... **KRYSY!** Ešče ščestí, že Tali nemá paměť vůbec žádnou, takže už to ráno určitě nevěděla.